
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 181, januari, februari 2023

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 10

Gehoorzaamheid

Kernwoorden van de leerstof: *huis van Mozes, huis van Christus, “oikonomia”*

Van kinderen naar jonge mannen

“Ik schrijf u, **jonge mannen**, omdat u de boze hebt overwonnen. Ik heb u geschreven, **jonge mannen**, omdat u sterk bent en het Woord van God in u blijft en u de boze hebt overwonnen” (1 Johannes 2:12-14).

“Daarom, heilige broeders, deelgenoten aan de hemelse roeping, let op de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis: Christus Jezus. Hij is getrouw aan God, Die Hem aangesteld heeft, zoals ook Mozes trouw was in heel Zijn huis. Want Christus is zoveel meer heerlijkheid waard geacht dan Mozes, evenals hij die het huis gebouwd heeft, meer eer ontvangt dan het huis zelf. Immers, elk huis wordt door iemand gebouwd, maar Hij Die dit alles gebouwd heeft, is God. En Mozes is wel trouw geweest in heel Zijn huis, maar als dienaar, om te getuigen van wat later gesproken zou worden; Christus echter is getrouw **over Zijn huis** als Zoon. **Zijn huis zijn wij**, als wij tenminste de vrijmoedigheid en de roem van de hoop tot het einde toe onwrikbaar vasthouden” (Hebr. 3:1-6).

“De HEERE, uw God, zal u overvloed geven in al het werk van uw handen, in de vrucht van uw schoot, in de vrucht van uw vee en in de vrucht van uw land, ten goede. Want de HEERE zal Zich weer ten goede over u verblijden, zoals Hij Zich over uw vaders verblijd heeft, wanneer u de

*stem van de HEERE, uw God, **gehoorzaam bent door Zijn geboden** en Zijn verordeningen, die in dit wetboek geschreven zijn, in acht te nemen; wanneer u zich bekeert tot de HEERE, uw God, met heel uw hart en met heel uw ziel*" (Deut. 30:9).

*"En dat door de wet niemand gerechtvaardigd wordt voor God, is duidelijk, want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Maar voor de wet is het niet: uit geloof, maar: De mens die deze dingen doet, zal daardoor leven. Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden, want er staat geschreven: Vervloekt is ieder die aan een hout hangt, opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de heidenen zou komen, en opdat wij de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof. Broeders, ik spreek op menselijke wijze: Zelfs een verbond van mensen dat rechtsgeldig is geworden, stelt niemand terzijde of voegt daar iets aan toe. Welnu, zo zijn de beloften aan Abraham en aan zijn nageslacht gedaan. Hij zegt niet: En aan de nageslachten, alsof er sprake zou zijn van velen; maar van één: En aan uw Nageslacht; dat is Christus. Dit nu zeg ik: Het verbond, dat eertijds door God rechtsgeldig was gemaakt met het oog op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderddertig jaar gekomen is, niet krachteloos gemaakt om de belofte teniet te doen. Want als de erfenis uit de wet is, is zij niet meer uit de belofte; maar aan Abraham heeft God die door de belofte genadig geschonken. **Waar toe dient dan de wet?** Zij is eraan toegevoegd omwille van de overtredingen, totdat het Nageslacht zou gekomen zijn aan Wie het beloofd was; en zij is door engelen in de hand van de middelaar beschikt" (Gal. 3:11-19).*

De wet van Mozes werd aan de Israëlieten gegeven in de woestijn. Deze wet is daarom verbonden met de tweede klas van de leerschool van Christus. Veel jonge gelovigen zijn terecht bezig met de vraag hoe God te gehoorzamen. Het is echter nog een *gehoorzaamheid van werken*:

*"Maar voor de wet is het niet: uit geloof, maar: De mens **die deze dingen doet**, zal daardoor leven" (Gal. 3:12).*

Gehoorzaamheid is van cruciaal belang, zowel onder het Oude Verbond als onder de zegen van het Nieuwe Verbond. De aard van deze verbonden echter laten ook een verschil zien in de aard van de gehoorzaamheid binnen deze verbonden. Dit zien we duidelijk in Galaten 3:12.

Er is een gehoorzaamheid aan de wet en er is een gehoorzaamheid van het geloof. Er is een Oud Verbond en er is een Nieuw Verbond. Er is een huis van Mozes en er is een huis van Christus (Hebr. 3:1-6). *Beide huizen hebben hun eigen priesterschap en hun eigen wet.* Het huis van Mozes heeft de *uiterlijke* wet van Mozes als wet. Het huis van Christus heeft de wet van Christus als wet. *De wet van Christus is het leven van Christus Zelf.* Zo kent het huis van Mozes het gebod om niet te stelen (Ex. 20:15). In het huis van Christus hebben wij echter een leven dat geen verlangen heeft om te stelen. Er kan een verzoeking komen om te stelen, maar die verzoeking komt van buiten, van *"de zonde aan de deur. Naar u gaat zijn begeerte uit ..."* (Gen. 4:7b). Ieder christen is een bewoner van het huis van Christus. In dat huis leven wij als wedergeboren mensen die een nieuwe geest en een nieuw hart van God hebben ontvangen:

“Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven. Ik zal het hart van steen uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven. Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik ZAL MAKEN dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt” (Ezech. 36:26,27).

Het is van belang dat we het verschil tussen de twee huizen goed begrijpen. Het huis van Mozes was een *“bediening van de dood”* (2 Kor. 3:7), terwijl het huis van Christus een *“bediening van de Geest”* is (2 Kor. 3:8). Waarom kon de wet van Mozes, waarvan David zei: *“Hoe lief heb ik Uw wet”*, toch een bediening van de dood zijn? Het antwoord is dat de wet van Mozes Gods karakter laat zien, maar ook de zonde in ons.

We beginnen allemaal met de gedachte dat we de wet moeten en kunnen volgen. Het is ons nog niet duidelijk dat de wet nooit aan de niet-Joden is gegeven, maar *aan het volk Israël binnen een theocratie*. Het is vaak niet duidelijk dat de reis door de woestijn als doel heeft om in de volheid van Christus een erfdeel in het beloofde land te ontvangen. Voor de Jood was dit een aards land, voor de christen is dit het koninkrijk der hemelen, dat is de heerschappij over de aarde *vanuit* de hemelen (Dan. 4:26b NBG vert.). Het erfdeel werd al aan Abraham beloofd vierhonderddertig jaar voordat de wet van Mozes werd gegeven.

De erfenis werd aan Abraham gegeven als een belofte door het geloof. De wet van Mozes kon daar geen verandering in brengen. Nu is gehoorzaamheid niet te scheiden van het geloof, want geloof is God op Zijn Woord nemen.

*“Als nu **de bediening van de dood**, met letters in stenen gegrift, in heerlijkheid was, zodat de Israëlieten hun ogen niet op het gezicht van Mozes gericht konden houden vanwege de heerlijkheid van zijn gezicht, hoewel die tenietgedaan zou worden, hoeveel te meer zal dan **de bediening van de Geest** in heerlijkheid zijn?” (2 Kor. 3:7,8).*

Christus als huisbestuurder

Zowel Mozes als Christus waren de bestuurder van hun huis (Gr. *oikonomos*: huisbestuurder, rentmeester). Het Griekse woord *“oikonomia”* is dan het huisbeheer of bedeling. Van het woord *“oikonomia”* is het Nederlandse woord *“economie”* afgeleid. Het woord *“oikonomia”* is samengesteld uit de woorden *“oikos”* en *“nomos”*. *“Oikos”* is het Griekse woord voor *“huis”*, en *“nomos”* is het Griekse woord voor *“wet”*. Letterlijk vertaald, betekent *“oikonomia”* daarom *“huiswet”* en duidt op huishouding (ook van de staat in het woord *“economie”*), huisbestuur of rentmeesterschap. Zo betekent het Griekse woord *“oikonomos”* niets anders dan een *“rentmeester”* of *“huisbestuurder”*.

Het woord *“oikonomia”* komen we in de volgende Schriftgedeelten tegen:

1. *“geef rekenschap van het huisbestuur van u”* (Lukas. 16:2-4 NBG).
2. *“maar doe ik het niet uit eigen beweging, de taak blijft mij toch opgedragen”* (1 Kor. 9:17 NBG).
3. *“om in de bedeling (NBG: voorbereiding) van de volheid der tijden”* (Ef. 1:10, SV).
4. *“gij hebt gehoord van de bedeling (NBG: bediening) van de genade van God”* (Ef. 3:2, SV).
5. *“bediening van het geheimenis”* (Ef. 3:9 NBG).

6. “dienaar naar het rentmeesterschap (SV: bedeling) van God” (Kol. 1:25 NBG).
7. “dan door God gegeven leiding [rentmeesterschap] in het geloof” (1 Tim. 1:4 NBG).

(Let op dat het woord “bedelingen” in Galaten 4:24 in de NBG vertaling niet de vertaling is van het Griekse woord “oikonomia”, maar aan een ander Grieks woord dat “verbond” betekent). Het is interessant dat in het woord “oikonomia” helemaal geen tijdselement zit, net zo min als dat aanwezig is in het woord “economie”. Alhoewel het woord wel in verbinding staat met tijd in de zin dat rentmeesterschap zich in de tijd afspeelt, verwijst het woord “oikonomia” zelf niet naar tijd. Een bedeling heeft niet zo zeer met een tijdsperiode te maken, maar met Gods huisbestuur op zich, waarbij in het bijzonder verwezen wordt naar de rentmeester aan wie het bestuur van het huis is toevertrouwd. De beheerder is daarbij “een rentmeester van de velerlei genadegaven van God” (1 Petr. 4:10 NBG vert.). Bijbels gezien vindt er een *verandering van bedeling* plaats als er een *verandering van rentmeesterschap plaatsvindt*. We onderscheiden dan vier bedelingen en vier perioden van rentmeesterschap:

	Periode van rentmeesterschap	Rentmeester
1.	Adam - Abraham	(sommigen gelovigen uit) de volkeren
2.	Abraham tot Golgotha (alsmede de Verdrukking)	Jood
3.	Golgotha – koninkrijk <i>de bedeling van de genade van God (Ef. 3:2)</i>	Gemeente van God
4.	Messiaanse koninkrijk <i>De bedeling van de volheid der tijden (Ef. 1:10)</i>	<u>aards</u> : Jood; <u>hemels</u> : Gemeente van God

1 Korinthiërs 10:32 onderscheidt drie groepen waaruit rentmeesters moeten worden gekozen: de Jood, de Griek (de “heidenen”; de volkeren) en de Gemeente van God. De Jood en de christen zijn eerstgeboren zonen van God (vgl. Ex. 4:22,23; Hebr. 12:23), de volkeren niet. De Jood en de christen zullen heersen in de toekomst, maar over de natiën zal worden geheerst. In de periode van Adam tot Abraham kunnen we daarom alleen maar stellen dat er bepaalde gelovige personen uit de volkeren zijn geweest die rentmeester waren van de velerlei genadegaven van God. *Uit de bedelingen zien we dat de christen niet leeft uit de wet van Mozes, maar uit de wet van Christus. Een christen ‘winkelt’ daarom niet in het huis van Mozes, want dat brengt de gelovige tot de gebondenheid die Paulus ervaarde in Romeinen 7.* Hiervan spreek ook Galaten 2:18-21:

“Want als ik dat wat ik afgebroken heb, weer opbouw, dan bewijs ik daarmee dat ik zelf een overtreder ben. Want **ik ben door de wet voor de wet gestorven, opdat ik voor God zou leven.** Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven. Ik doe de genade van God niet teniet; want als er gerechtigheid door de wet zou zijn, dan was Christus tevergeefs gestorven.”

Ik ben door de wet voor de wet gestorven, zegt Paulus. Zijn oude mens was door de wet veroordeeld en als nieuwe mens leeft hij uit God. Hij was met Christus gekruisigd, gestorven en opgestaan, terwijl de wet bij het graf het nakijken had. Zijn relatie met de wet van Mozes was hiermee ten einde gekomen, **want een dood mens kan de wet niet naleven**. Wanneer hij de wet als nieuwe verplichting zou zien, dan zou hij weer opbouwen wat afgebroken was. Dan zou hij zich weer moeten verplaatsen in de situatie van voor zijn dood met Christus. Maar nu hij met Christus in hemelse gewesten zit, is de wet van Mozes niet meer de leidraad.

De zonde en de wet

Er zijn twee zaken waarmee elk christen in de tweede klas van de leerschool van Christus wordt geconfronteerd: 1) de zonde, en 2) de wet. Dit zien we in de type en dit zien we in de antitype. Veel christenen in de tweede klas zijn zich sterk bewust van zichzelf en stellen hun gedrag voortdurend ter discussie. Leef ik wel naar de norm van het christelijke leven? Hoe ga ik om met mijzelf? Ik kan Jezus toch niet de schuld geven van mijn fouten en domme keuzes? Hoe moet ik hiermee goed omgaan?

Het is opmerkelijk dat Paulus zegt, dat wijzelf zijn gestorven en daarmee ook voor de zonde en voor de wet. Hier komen we nog uitgebreid terug in de derde klas. Voor dit moment kijken we eerst naar de wet zelf.

De wet van Mozes

In de woestijn gaf God de wet van Mozes. Hij gaf die wet niet aan heel de wereld, maar aan het volk Israël binnen een theocratie. Laten we eerst kijken naar wat een "wet" in het algemeen is. We kennen natuurwetten en juridische wetten. Een natuurwet is een op waarneming gegronde regel, waarmee in de wetenschap een verschijnsel wordt beschreven. Hiermee staat ons woord 'wetmatigheid' in verband. Een juridische wet is een stelsel van rechtsregels, waaraan burgers zich hebben te houden. *Een wet beschrijft hoe dingen werken.*

Op de Sinaï werd het Oude Verbond gegeven als een levensstandaard voor het huis van Israël. De standaard was volmaakt en de regels waren uiterlijk. In het dagelijks leven, dat vaak complex is, hebben we vaak meer nodig dan regels. Daarom kent de Bijbel het boek *Spreuken*. Dit boek geeft ons wijsheid en instructie hoe van moment tot moment te leven. *De wet van Mozes was geen instructie, geen aanbeveling, geen traditie. De Thora is de wet.* De wet schreef offers en het vergieten van bloed voor tot vergeving van zonden. Na de verwoesting van de tempel hebben de Joden besloten om in plaats van offers meer gebeden in te voeren, gebaseerd op Hosea 14:3:

"Neem deze woorden met u mee, bekeer u tot de HEERE. Zeg tegen Hem: Neem alle ongerechtigheid weg, neem het goede aan. Dan zullen wij de offers van onze lippen nakomen."

Mozes schreef duidelijk voor dat bloedoffers *moesten* plaatsvinden. Jezus' dood en bloedvergieten is het ultieme zondoffer en onze gebeden zijn daarop gebaseerd. Een Jood zou gevraagd kunnen worden of ze verwachten dat ze recht voor God staan, los van het bloed. Jezus vervulde *de wet* en verzoende de hele schepping door Zijn bloed aan Zijn kruis. Dat feit kan aanvaard of verworpen worden, maar dat is de enige weg naar de Vader (Hand. 4:12).

Paulus vergeleek de wet van Mozes met een *“tuchtmeester”* (Gal. 3:25 NBG vert.), met een *“schoolmeester”* die de kinderen precies vertelde wat men wel en niet moest doen. In Psalm 103:7 lezen we: *“Hij maakt Mozes zijn wegen bekend, de kinderen van Israël Zijn daden”*. Gods uiteindelijke doel is dat wij tot een diepe, innerlijke en persoonlijke kennis van Christus komen. Het kennen van Gods daden, het gehoorzamen van expliciete geboden, is de fase van een kind die wacht op specifieke opdrachten van vader of moeder. Een uiterlijke wet reguleert mijn wegen wel, maar verandert niet wie ik ben.

“Er is een kruis in het hart van God, niet alleen van Jezus Christus, waarbij Hij eeuwig ‘stierf’ om een God te zijn voor Zichzelf” (Jacob Böhme).

De wet van Mozes gaat over *uiterlijke* geboden; Golgotha gaat over het *persoonlijk* kennen van God, omdat er een Lam op de troon van God zit. Het kruis reguleert mijn wegen door de gehoorzaamheid van het geloof.

Het Oude Verbond was niet verkeerd, maar alles wees erop dat dit verbond een tijdelijk karakter had. Het Oude Verbond maakte deel uit van het verbond van God met Mozes dat een tijdelijk tweezijdig karakter heeft. Dit verbond is voorwaardelijk, in de zin dat het verbond in rechtsgeldigheid doorgang zal vinden afhankelijk van de gehoorzaamheid van Israël. Het Oude Verbond duurde tot Johannes de Doper (Lukas 16:16).

*“Wat zullen wij dan zeggen? Dit: dat de heidenen, die geen gerechtigheid hebben nagejaagd, gerechtigheid verkregen hebben, gerechtigheid echter die uit het geloof is. Maar Israël, dat de wet van de gerechtigheid najaagde, is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen. Waarom niet? Omdat zij die niet uit geloof zochten, **maar als uit werken van de wet**”* (Rom. 9:30-32).

Let op de uitdrukking *“maar als uit”*. Israël leefde uit de wet van Mozes alsof het van hun daden afhing en zij die niet uit geloof zochten. De Jood wist dat de rechtvaardige uit het geloof zou leven (Hab. 2:4). Ze zijn over de steen gestruikeld waarover Paulus sprak in Romeinen 9:33: *“In Sion leg ik een steen neer waarover men struikelt, een rotsblok waaraan men zich stoot. Maar wie in hem gelooft, komt niet bedrogen uit”* (vgl. Deut. 16:20)

Iedereen begint met de gedachte dat hij de wet kan houden. Het leven is de ene beslissing of voornemen na de ander, zowel in de wereld als in het godsdienstige leven. We zien het in de media of als politiek motto: *“We can do it!”* We zien het ook onder christenen die streven om als Jezus te zijn. Dit klinkt vroom en goed, maar beantwoordt uiteindelijk aan de definitie van zonde: *“Al wat niet uit geloof is, is zonde.”* Wat opvalt, is de tegenstelling tussen de wet en het geloof (Gal. 3:1-19).

Waarom dient de wet?

“Waarom is de wet gegeven?” Dat is een belangrijke vraag. Is de gebruikelijke veronderstelling niet dat God de wet gaf aan de mensen om te gehoorzamen en rechtvaardiger voor Hem te worden? Wie echter deze taak serieus neemt, ziet dat een 100% score om te wet te houden, onmogelijk is. Naarmate onze liefde voor God toenam, nam ook de frustratie en angst toe dat we niet aan Zijn standaard kunnen voldoen. In plaats van dat de wet een instrument was om menselijk

gedrag te verbeteren, werd de wet plotseling bekend voor wat het is, het middel om de zonde uit het verborgene op te diepen. De wet veroorzaakt geen zonde, omdat de zonde al aanwezig is. *De wet is de spiegel die de zonde laat zien!* De wet, die als een spiegel fungeert, laat zien wat er is; het scheidt de zonde niet. Wanneer iemand tegen de zonde vecht, laat de spiegel dat zien. De wet is goed en niet slecht wanneer het de zonde openbaart.

De wet werd als door engelen in de hand van een middelaar gegeven. De ultieme tussenpersoon is Christus, die ons één maakt met Zichzelf en Zijn Vader, maar dat is pas mogelijk als de wet zijn werk heeft gedaan. Eerst kwamen de engelen die de wet brachten aan degenen die optimistisch beloofde die te zullen houden. De taak bleek echter onmogelijk. De wet moet ons tot Christus leiden.

De wet is heilig, maar kan geen gerechtigheid in ons voortbrengen, omdat de wet geen leven is, maar wet (Rom. 7:12). Maar omdat *de wet Gods natuur en karakter goed weerspiegelt, is ze heilig*. God Zelf leeft niet volgens uiterlijke regels van een wet. De wet weerspiegelt Zijn wezen voor de mens. De wet, als type en voorafschaduwing, moet leiden tot de manifestatie van Zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, in ons leven. Om ervoor te zorgen dat God zonen zou krijgen, moesten ze allemaal met de verzoeking van de zonde geconfronteerd worden. De wet moet de misleiding wegnemen dat er een onafhankelijk zelf kan bestaan die in staat is om Gods wil te vervullen, ook niet met Gods hulp.

De opstand van de natuurlijke mens tegen deze waarheid is immens. Geen wonder dat deze wereld dol is op wetenschappelijke theorieën die alleen gebaseerd zijn op materialisme en toevallige gebeurtenissen.

De wet van Mozes was een tweezijdig verbond, dat onvermijdelijk werd verbroken door de mens. Dit is de oorzaak geweest van al het lijden van het Joodse volk.

Dat is echter maar één kant van het verhaal. Het verbond dat God eerder met Abraham sloot, was een eenzijdig verbond en garandeert niet alleen de toekomst van het Joodse volk, maar van heel de mensheid.

“De HERE nu zei tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit het huis van uw vader naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden” (Gen. 12:1-3)

Het belangrijkste verbond in de Bijbel is *het verbond dat God met Abraham sloot*. Alle verdere verbonden van God met Israël – ook het Nieuwe Verbond - zijn afgeleid van het verbond met Abraham. Als teken dat God zich aan Zijn woord houdt, sloot Hij met Abraham een “bloedverbond” (Gen. 15:9,10). Zo’n bloedverbond was in de tijd van Abraham een serieuze zaak met veel ceremonieel. Daarom verkoos God ook deze vorm in Zijn verbond met Abraham. Hij wilde hem ervan overtuigen dat Zijn beloften onveranderlijk waren. Hij wilde dat Abraham begreep dat de Almachtige God verlangde naar een relatie met hem en zijn nakomelingen die nooit gebroken zou kunnen worden. Hij wilde dat Abraham zonder spoor van twijfel zou weten dat God van hem hield en voor hem wilde zorgen. God was nergens toe verplicht, maar Hij koos er vrijwillig voor. Kortom, God kanaliseerde Zijn liefde voor Abraham en zijn nageslacht door het in een rechtsverhouding te plaatsen.

Het verbond met Abram bevat *hemelse en aardse beloften* en waren toegewezen aan Israël als “*eerstgeboren zoon*” (vgl. Ex. 4:22). Door de verwerping van de Messias verloor Israël haar hemelse beloften en vielen deze ten deel aan de heidenen die tot geloof zouden komen (vgl. Matt. 21:43). Het verbond met Abraham hield in dat met zijn nageslacht alle volkeren gezegend zouden worden (Gen. 22:18). Dat betekende niet dat God met deze volkeren ook een verbond zou sluiten. God sloot met Abraham een verbond, opdat de volkeren de zegen van dit verbond zouden ontvangen. Het verbond met Abraham kende echter ook een principe: een ieder die deel heeft aan het verbond, zowel Israël als de heidenen, zou ook deel krijgen aan dat principe. We moeten echter goed zien dat het deel krijgen aan het principe van het Nieuwe Verbond niet persé betekent dat er ook een verbondssluiting plaatsvindt.

Het Nieuwe Verbond houdt in dat het huis van Mozes wordt tot het huis van Christus, waarin het leven van Christus de wet van de gelovige wordt.

Studievragen

1. Welke twee huizen onderscheid je in Hebreeën 3:1-6?
2. Wat zijn de overeenkomsten en verschillen?
3. Hoe past gehoorzaamheid daarbij?
4. Wat zeg het Griekse woord "oikonomia" je?
5. Voor wie was de wet van Mozes bestemd?
6. Wat was het doel van die wet?
7. Wat sprak je het meest aan in deze les?